

Izhaja vsako sredo
in petek zjutraj.

Stane za celo leto 15 L.
» pol leta 8 »
» četrta leta 4 »

Za inozemstvo celo
leto lir 40.

Na naročila brez do-
poslane naročnine se
ne moremo ozirati.

Odgovorni urednik:
Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 5

V Gorici, v sredo 19. januarja 1927

Leto X.

Nefrankirana pisma se
ne sprejemajo. Oglasi
se računajo po dogo-
voru in se plačajo v
naprej. — List izdaja
konsorcij »Gor. Stra-
ža«. — Tisk Katoliške
tiskarne v Gorici, Ri-
va Piazzutta št. 18.

Uprava in uredništvo:
ulica Mameli št. 5.
(prej Scuole).

Telef. int. št. 308.

Slomškova oporoka.

Ena največja stvar, kar jih je rodila slovenska zemlja, je škof Anton Martin Slomšek. V dobi, ko je slovensko ljudstvo, razkosano na sedem dežel, živelo še brez narodne zavesti, brez šol in brez pravic kakor siva milijonska plast tlačanov, nad katero je vladala nemška gospoda — v tej dobi se je dvignil svet mož, od Boga poslan, in je začel oznanjati zapuščeno narodu, da mora ljubiti slovenski jezik, da mora s ponosom in pogumom započeti boj za svoje naravne pravice. Ta veliki vodnik je bil Slomšek. Za svoj narod je šel iz boja v boj. Od tistega dne, ko je leta 1822. začel poučevati tovariše bogoslovce slovensčino pa do smrtne ure, je delal in trpel za slovensko ljudstvo. Proti njemu so vstajali avstrijski oblastniki, a to ga ni strašilo. Proti njegovemu delu je ruvalo nemško gospodujoče meščanstvo, a zastoj. Ko je poulična družal pod okni njegove palače v Mariboru burno demonstrirala in pobila šipe na oknih njegove sobane, je samotni velikan duha vnovič in še krepkeje razglasil, da je poklican, varovati naravne pravice Slovencev. In ko so ga vsi, vladar in dvor, uradništvo in inteligenca, preganjali, so se krog njega zgrnile uboge, teptane množice slovenskih kmetov, ki so v Slomšku spoznali rešnika. V zgodovini Slovencev je napočila nova doba: Zakaj v imenu najvišje in najmočnejše oblasti na zemlji, v imenu katoliške Cerkve, je škof Slomšek razglasil, da ima mali in teptani slovenski narod sveto pravico do svobodnega življenja.

Ko se je škofu Antonu Martinu Slomšku bližala smrt, se je pred vrati večnosti še enkrat obrnil k ljubljenski slovenski narodu in mu je govoril svojo poslednjo voljo. Takole je govoril škof Slomšek:

»Stvar, ki naj nam draga in ljuba bo kakor naše svetlo oko, je naša slovenska domovina, naša beseda materna! Božja volja je bila, da se je mnogotero jezikov na svetu začelo; božja naredba je, da se še ne prenehoma mnogovrstni jeziki govorijo in se bodo govorili do konca sveta. Tudi naš slovenski jezik je božji dar, nam Slovincem izročen, ne zato, da bi ga zanemarjali, po nemarščini celo izgubili in sebe s svojim narodom ponemčili ali Mažari postali. Božja volja je, naj bi svoj materni jezik čedili, lepo obogatili.«

Jasno, priprosto in prepričevalno oznanja sveti škof, da je vsak človek dolžan, svoj narod ljubiti:

»Iz teh resnic, ki so tako jasne, da jih priprosti človek kakor tudi visoko učena glava lahko potrdita in zatajiti ne moreta, izhaja posebno za nas, učnike Slovencev, sveta dolžnost, svoj materni jezik spoštovati, ga skrbno ohranjati, skrbeti za njegovo omiko in čast, ki mu gre v kolu vseh narodov.«

Slomšek je tik ob grobu slovesno opravičil svoje narodno delo, ki ga je vršil kot katoliški škof. Razložil je, zakaj so slovenski katoličani še posebno dolžni, ljubiti in braniti svoj narod:

»Naš materni jezik je varuh prave vere; katoliška vera ravno v tej meri med nami omaguje, kakor se

slovenski rod ponemčuje, to nam priča skušnja več ko tristoletnica!«

To velja še danes, vedno in povsod!

V svoji oporoki je Slomšek točno in jasno določil Slovincem, kako naj žive s sosednimi narodi.

»Ljubimo nemščino in pridno se je učimo ko doslej; toda ne pozabimo, da je slovensčina mati naša, nemščina pa le naša dobra sosedka, a ne naša gospa, koji bi svojo mater Slavo v sužnost prodali, kakor je pri nas navada. Svoje dni je nemščina za mizo sedela in še sedi, slovensčina pa za vrati stala in ji služila. Zato je gospoda le nemški govorila in še govori, posli pa so slovensko golčali.

Evo bratje! tako pa mi slovensčino za mizo posadimo in jo počastimo kakor svojo milo mater s tem,

Kaj se godi po svetu?

Naše brave smo že parkrat seznanili z važnimi papeževimi izjavami, ki so odločilno posegle v vsa soka cerkveno politična prašanja. Sploh je prišlo zadnje čase iz Vatikana precej pravičnih in jasnih smernic ne le za osebno duhovno življenje pravega kristjana — v to se tu sploh ne spuščamo — marveč tudi za življenje kristjana kot uda vesoljnega občestva katoliške Cerkve. Ker poudariti in podčrtati je treba, da katoličani kaj radi zaslepljeni po mnogoterih dnevnih vplivih pozabljamo na višje koristi; da versko-socialno plat zapostavljamo prašanjem dnevne politike. In kakšna škoda izvira iz tega za vesoljnost Cerkve!

Te misli bodo postale bolj jasne, če preidemo kar k stvari.

Papežev nagovor.

10. januarja letošnjega leta je sv. oče sprejel v zasebni avdienci zastopnike italijanskih katoliških visokošolcev. V sprejemni dvorani je imel nanje zelo pomemben in dalekosežen nagovor. V prvi polovici svojega govora je papež opozarjal visokošolsko mladino na poglobitev vere in na ogromno korist duhovnih vaj. Luč sv. vere naj družijo z lučjo znanosti, le tako bo do kos svojemu vzvišenemu zvanju. Poleg svojega študija, naj katoliški razumnik pozna tudi evangelij, ker tam notri ni le življenjepis našega Gospoda, marveč tudi vse ono, kar moramo brati in premišljevati v svojo dušno korist.

Sv. oče je za tem obrazložil, kako naj Udruženje katoliških visokošolcev praktično izvaja svoj program. Pred vsem jim priporoča študij modroslovnih del sv. Tomaža Akvinca. Ta globoki katoliški mislec je iz vidnih in stvarnih reči sklepal, da obstoja nevidni in duhovni svet. Največje zablode med človeštvom nastajajo ravno vsled tega, ker čestokrat manjka možem znanosti verske podlage.

Zdaj pride oni pomembni del nagovora, katerega hočemo posebej zaznamovati. Papež je govoril akademikom o zgodovini Cerkve in o verskih ločinah na vzhodu. Sam poveljar katoliške Cerkve je izjavil, da je delo za zedinjenje Cerkva na letelo na mnogotere težave in za-

da se bomo radi v slovenski besedi pogovarjali, slovensko besedo na svojih shodih povzdigali.« In iz prs velikega škofa, ki se poslavlja od zemlje, prikipi še en val ljubezni, še eno naročilo:

»Bratje Slovinci! Ljubimo v prihodnje svojo domovino, ljubimo svojo besedo materno, pa ne le v besedi, temveč v djanju in resnici, iz čiste ljubezni do Boga in do svojega roda! To dvojno ljubezen: do naše svete katoliške cerkve in pa ljube domovine naše, vam, preljudi bratje, posebno priporočam ter vas prosim, ne pozabite, da je to sporočilo lahko poslednje sporočilo vašega starega škofa — Slovence!«

In res, preteklo je le malo dni in škof Slomšek je šel v večnost po svoje plačilo. Njegova oporoka pa stoji pred slovenskim narodom kakor nerazrušen zakon, ki ga je pri nesel veliki poslanec božji svojemu ljudstvu.

preke, ker se nismo poznali. Krivda je na oni strani prav tako kot na katoliški.

Iščimo z ljubeznijo zgubljena zlata zrna!

Papež je izvajal svoje misli takole: Na vsak način je rimska Cerkve edina prava in od našega Gospoda Jezusa Kristusa postavljena. Toda pri proučevanju cerkvene zgodovine je treba paziti na nekaj. Vse tiste večje ali manjše skupine vernikov, ki so se ločile od Cerkve, so še zmeraj ohranile več ali manj Kristusovih nauk tudi v novem položaju po ločitvi. To je ravno tako kakor če se od skale odkruši kamen: še zmeraj so v odkrušenem drobcu iste sestavine kot v skali matici.

Sv. oče (pišemo po urad. por.) ne priporoča mladim akademikom tega študija zgolj zato, da bi tem bolj spoznali svoj dom, Kristovo kraljestvo, Petrov čolnič, ki ga ne bo nikoli valovje požrla, marveč še bolj zato, da bi bili na mestu takrat, ko jih bo pozvala božja Previdnost. Pozvala jih bo za vzvišeno in potrebam sedanjih časov najbolj odgovarjajočo nalogo, ki se ji pravi »delo za zedinjenje cerkva«. Še bolj bi to delo imenovali združenje ločenih skupin z edino resnično in pravo Cerkvijo.

Predno se izvrši združenje, se je treba spoznati in ljubiti. Spoznati se je treba zato, nadaljuje papež svojo misel, ker je čestokrat delo za združenje zastalo ravno zato, ker se nismo poznali. Če so predsodki na obeh straneh, se je treba teh predsodkov otresti. Naravnost neverjetne so zmote in govorice o katoliški cerkvi, ki krožijo med ločenimi brati v orientu (na vzhodu.) Toda tudi pri katoličanih manjka čestokrat pravilno ocenjevanje njih ločenih bratov, manjka včasih bratsko razumevanje in zaupnost, ker se ne poznajo. Ne pozna se vse ono, kar je dragoceno, dobro in krščansko v tistih drobcih, ki vsebujejo staro katoliško pristnost. Od zlatonosne skale odkrušeni drobci, imajo še vedno zlata zrna v sebi. Častljivo krščanstvo vzhoda ima v sebi tako častivredno svetost verskega pojmovanja, da ne zasluži zgolj vsega spoštovanja,

ampak tudi vso naklonjenost. — Taka je beseda Pija XI. o ločenih bratih, ki jo je govoril ne samo zastopnikom italijanskih katoliških študentov, marveč vesoljnemu katoliškemu svetu.

Da bo en hlev...

Besede katoliškega glavarja je treba osvetliti še od drugih strani, da bomo prav cenili njih vrednost.

Na svetu živi okoli 690 milijonov kristjanov. Pa od teh jih ni niti polovica združenih v pravi rimski cerkvi. Že davno nazaj v sivi preteklosti so se izvršili na vzhodu v Carigradu razkoli. Sredi devetega stoletja je sedel na carigradski patriarški stolici učen, a samozavestni Focij. Bolj politične spletke carigradskega grškega dvora in osebna stremljenja nekaterih cerkvenih knezov so privedla do ločitve od rimske cerkve. V 11. stoletju je patriarh Cerularij prepad med Carigradom in Rimom še poglobil. V objem nove verske ločine so padli vsi balkanski Slovani, ki so politično spadali v območje tedanje bizantinske države. Ker so ruski veliki knezi klicali duhovnike iz Carigrada, je tudi ves ruski narod sprejel pravoslavje. Tekom časa so si pa slovanski narodi vstvarili vsak svojo politično samostojnost in z njo vred so prišli tudi od tega, da so se ločili od carigradskega patriarha in si izbrali v vsaki državi lastnega. Veljalo je načelo, da imej vsak patriarh t. j. cerkveni pravoslavni poglavar oblast le v mejah ene države. To načelo je pa cerkvi škodilo. Politična oblast si je uslužila cerkev, nastal je takozvani »cezaropapizem«, kjer je cerkev postala le slepo orodje države in državnih poglavarjev. Vse pravoslavje se je razbilo na toliko skupin, kolikor je bilo slovanskih držav. Zadobilo je na zunaj nekako politično lice, ki je je zapad v svoji politični preračunjenosti še bolj izklesaval. Tista zlata zrna o katerih govori sedaj sv. oče so pa ona globoka verska čustva, ki prevevajo priproste pravoslavce.

O krivdi katoličanov samih je tudi sv. oče govoril. In so res velike. Ali nismo bili vajeni gledati v Srbu, Bolgaru ali Rusu nekaj manj vrednega, mi na zapadu, ki smo se le preradi odevali v zlate plašče, ne prave krščanske ljubezni? Če so kdaj prej šla vabila za zedinjenje na vzhodu, so bila pisana kot ukori nepckornežem in zasleplencem. V njih ni bilo ne spoznavanja razmer ne ljubezni, kakor pravi papež Pij XI. In spet pa moramo poudariti, da so poleg tega tudi politične spletke bile krive, da so ločeni bratje na vzhodu zametavali zvezo z rimsko cerkvijo, ker so jo zamenjavali, na umeten način priučeni, z gnilih zapadom. Katoličani so pa bili dostikrat prej državljani te ali one države, potem šele bratje v Kristu. Pa kaj bi naštevati krivde in napake z obeh strani. Naj nas raje papežev poziv združi

v bratski ljubezni na delo!

Delo za zedinjenje ločenih bratov na vzhodu, ki je po papeževi besedi sedanjim potrebam najbolj potrebno, se je začelo prav temeljito pod velikim papežem Leonom XIII. Leta 1881. ob 1000 letnici Medodove smrti so se Leonu XIII. poklonili predstavniki slovanskih na-

rodov. Tedaj jih je papež vzpod budil na delo za zedinjenje. Ista semena je sejati širšem Rusije globoki Vladimir Solovjev. Leta 1894. je stopil v katoliško cerkev in je že bil določen za ruskega zedinjenega škofa, a predno se je to zvršilo je nagnil misli polno glavo. Po tem so se leto za leto vršili na Velehradu nad grobom sv. Metoda, slovanskega apostola, kongresi za zedinjenje s pravoslavni brati. Med Slovenci se za to misel najbolj zavzema vseučiliški profesor prelat dr. Franc Grivec, ki je za svoje delo dobil že številna priznanja iz Rima. Ustanovljena je tudi bratovščina »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«, ki širi misel za zedinjenje pravoslavcev s katoliško cerkvijo. Zadnji katoliški shod v Ljubljani je v tem pogledu tudi pomenil velik korak naprej. Morda ni bilo brez pomena, da se je udeležil tega shoda, ki je stal v znamenju zedinjenja, tudi

kralj Aleksander z nekaterimi svojimi ministri, ki so pravoslavci.

In letos smo zopet zaslišali iz Rima očetoški glas, ki vabi na delo za ločene brate na vzhodu. Ta glas ni nepremišljen. Pred avdienco katoliških akademikov se je sv. oče posvetoval s kardinalom Alojzijem Sincerm, ki vodi kongregacijo (vatičansko ministrstvo) za cerkev na vzhodu. V svojih besedah ne govori sv. oče o »krivovercih«, marveč z ljubeznijo o »ločenih bratih, ki so kot zlati drobeci odkrušeni od zlatonosne skale.«

Cerkev spoznava in vpoštevati žive npravne sile, ki še spe v slovanstvu. Zato hoče te sile, ki bodo v stanu požlahtniti ostarelo človeštvo, dvigniti in jih uravnati. Sledimo tudi mi po svojih močeh vabilu na delo za zedinjenje ločenih slovenskih bratov na vzhodu, da bo en hlev, eno občestvo vseh narodov, bratov v besedi Kristusovi!

DNEVNE VESTI.

Dr. Jovan Cvijić umrl.

V Beogradu je v nedeljo 16. t. m. legel k večnemu počitku svetovno znani jugoslovanski učenjak dr. Jovan Cvijić. Njegova glavna stroka je bilo zemljepisje in je na tem polju ustvaril mnogo del trajne vrednosti, s katerimi se Jugoslavlani lahko ponašajo pred svetovno javnostjo. Pokojnik je bil večkrat rektor beograjske visoke šole in tudi predsednik srbske akademije znanosti. Poleg tega je bil član številnih inozemskih akademij in znanstvenih ustanov ter je imel mnogo visokih odlikovanj. Rojen je bil 29. sept. 1865 v Loznici v posrbskem okrožju in je l. 1893. postal vseučilišni profesor v Belgradu. Pisal ni samo v materinem jeziku, temveč tudi v drugih svetovnih jezikih n. pr. v angleščini in izdal nad 70 učenih knjig. Bil je najznamenitejši raziskovalec Krasa ter se je večkrat mudil tudi v naših krajih. Ohranimo velikemu jugoslovanskemu učenjaku, ki je s svojim delom nesel tudi naše ime v širni svet, časten in hvaležen spomin!

Bolezen.

Močno je obolel g. David Dokorič, tajnik Zadružne zveze. Upamo pa, da ne bo hudega. Priporoča se v molitev.

Srečni Mohorjan.

Srečko Goriške Mohorjeve družbe je zadel kmečki mladenič France Rupnik iz Ledin št. 23. Sreča je to pot pametno izbirala, ker je prisodila dobiček poštenemu in delavnemu slovenskemu fantu.

Rok za podpis liktorskega posojila podaljšan.

Finančno ministrstvo sporoča, da se z 18. jan. sicer nepreklicno zaključuje rok za podpisovanje liktorskega posojila, toda ker so organizacije fašistovskih trgovcev radi polaganja predpisanih kavcij za prošile za podaljšanje, se je tej prošnji ugodilo. Določeno je, da kdor hoče vplačati kavcijo v liktorskem posojilu, istega lahko podpiše še do 31. januarja. Rok za polaganje kavcij, ki bi po dosedanjih odredbah potekel 31. januarja, je podaljšan do 31. marca t. l.

Nova postava.

V uradnem listu je izšla nova odredba ministrskega sveta, ki določa, da smejo odslej naprej obstojati kot mladinske organizacije le fašistovska »Ballila« in katoliški skavti. Slednji pa le v večjih mestih in morajo imeti na svojih praporih narisan fašistovski znak. Kot je razvidno iz smisla nove odredbe se tiče nova postava nekako le organiziranja mladine do 14. leta.

»Čiščenje« med advokati.

V Gorici so ta teden začeli s »čiščenjem« advokatskih seznamov. V ta namen je sestavljena posebna komisija. V njej sede gospodje advokati: Marani, Barbasetti in Donati. O izidu »čiščenja« bomo poročali našemu pravdoželnemu občinstvu.

Popravek.

Podpisana se je v »Goriški Straži« od dne 12. jan. 1927. pritožila med drugim tudi čez pošto v Črničah, češ, da je tisti poštar zavrnil pošiljatev »Jaslec«, ker da ni bil na slovo zadostno italijanski, dočim je v resnici bil. Mi smo se pritožili na podlagi odločne izpovedi neke osebe. Ta informacija pa je bila kriva, neosnovana, kakor nam je pisal naš poverjenik iz Črnič dne 14. jan. t. l. Zato lojalno popravljamo — kar se tiče g. poštarja v Črničah — do tično vest.

Uprava »Jaslec« v Gorici.

V naznanilo.

Januarska številka »Zbornika«, ki je že 14 dni pripravljena, še ni izšla, ker še nimamo od oblasti dovoljenja. Potrpite še malo!

Uprava »Zbornika«.

Bratski spor — poravnani.

Iz Čehoslovaške republike prihajajo vesele vesti, da je slovaška ljudska stranka stopila v vlado. Dva njena poslanca postaneta ministra; eden za izenačenje zakonov, drugi pa za zdravstvo. S tem je končana dolga borba Slovakov za njih pravice.

Koliko učiteljev je fašistov?

Mussolinija so obiskali te dni od poslanci učiteljskih organizacij. Obvestili so ga, da šteje Italija 70 tisoč organiziranih ljudskošolskih učiteljev, od katerih je vpisano 5000 v fašistovsko stranko. Točno ena štirinajstina.

Davki za vojsko.

Državni proračun za leto 1927. do 28. je že sestavljen in pride prihodnji mesec v razpravo pred rimski parlament. Iz njega vidimo, da je ljudstvo plačalo za armado leta 1924. 1900 milijonov lir, leta 1925. so se zvišali davki za vojsko na 2130 milijonov, v tem letu smo plačali 2531 milijonov, v letu 1927. bo pa ljudstvo dalo za armado 2777 milijonov. Povišek znaša torej letos

246 milijonov. Na vsakega državljanca Italije, všteti starci, žene in otroci, pride 70 lir vojnega davka.

Nemška manjšina na Poljskem.

Na zgornjem Šleškem, ki spada pod poljsko republiko, živi nemška narodna manjšina. Ima pa več pravic kot manjšine kje drugje. Ravno za božič je predsednik manjšinske komisije v Društvu narodov dogladal, da Poljska krati manjšini njene šolske svoboščine. Preko 7000 nemških otrok, ki imajo pravico do pouka v maternem jeziku, so Poljaki siloma potaknili po poljskih ljudskih šolah. Če so se nemški starši temu kulturnemu nasilju vrpli, so jim pa poljski sodniki globo naložili. Predsednik manjšinske komisije Anglež Colban bo zdaj red naredil. — Iz teh kratkih vrst se vidi: da ima nemška manjšina na Poljskem vsaj pravico do svoje šole, in da jim večina še to pravico krati.

Senatske volitve v Franciji.

Pred tremi tedni so imeli v Franciji volitve za senatsko zbornico. Od 108 sedežev so dobili: zmerni republikanci 19 (prej 22), levi republikanci 16 (21), socialni radikalci 48 (51), socialisti 10 (2), radikalci 7 (8), konservativci 4 (4), socialistični republikanci 2 (0). Pridobili so torej socialisti 8 sedežev in komunisti 2. V glavnem se moč ni premaknila. Vendar bodo socialisti in komunisti zdaj imeli svoj klub. — Kdor se potanko zanima za politične stranke v Franciji, mu razložimo, da so v sredini nekako radikalni (kot centrum v Nemcih), prva stranka proti desni so desni radikalci, še bolj na desno desni republikanci in za njimi skrajna desnica s tremi poslanci. Na levo od radikalov so: socialistični republikanci, levi republikanci, socialisti in komunisti.

Šolarske bukvice.

Finačna intendenca nam sporoča nastopno zastran prodaje šolarskih bukvic (pagella scolastica), ki so se zdaj na novo vpeljale za učence javnih ljudskih šol.

Te bukvice se bodo prodajale po 5 lir. Preko registrskih uradov jih bodo na drobno prodajali tobakarnari oz. prodajalci monopolov in knjigarne, ki so pooblašene za razprodajo državnih in šolskih publikacij. Pri vsakih bukvicah bodo imeli po 20 stotink za se.

Čuvaj se senjske roke!

Zgodovinska povest.

Hrvatski spisal Avgust Šenoa, poslovenil F. Š. Cvetkov.

»Stoj!« je zahreščal redovnik in pograbil častnika za roko, »stoj, kukavica!

»Vidi, ujec Cipriano v Benetkah?« je zadrhtel Antonio.

»Ne imenuj me ujca, izrod, ki si s svojimi pregrehami ubil mater, jadno mojo sestro.« Antonio je pobil besil oči.

»Ti si ogleduh desetorice. Vem, da ti je na prsih znak izdajstva. Ti si bil pri Velutiju. Kdo je bil tam v gostih?« Antonio ni odgovoril.

»Govori, velim ti!«

»Nočem!« je Antonio ponosno dvignil glavo in oko mu je plamtelo kakor risu.

»Ah takoli!« se je nasmejal redovnik. Ti veš, da bi me beneški inkvizitorij polagali na mučniški stol. Kliči, daj! Pokliči svoje tovariše, ali jih ne pokličeš. Govori, kdo je bil tam! Kaj so govorili? Ako ne, se jutri najde pismo z dokazi,*) v katerem žrelu kraj do-

ževe palače dela Antonio Capogrosso krive cekine s tajno družbo. Šli kedar videl, kako se taki kovači zibljejo na vešalih med stebri svetega Teodora in Marka na Pia-ceti? Govori!«

»Pri Velutiju,« je pomrmral Antonio ježno, »so bili Rossi, Quirin, de Dominis in Rabata.«

»Govori naprej, vse povej!« je rekel redovnik. Dvignil je od me sečine blede lice, držeč se vedno Antonija.

»Napivali so smrt Uskokom; — Marieta Quirini je pripravila tajno Rossija, da naj se potruji, da pride Rabata v Senjo, a mene je imenoval Rabata svojim pobočnikom na prošnjo Velutijevo. To je vse.«

»Tebe?!« — je zadrhtel redovnik.

»Da.«

»Dobro!« je nadaljeval Cipriano mirneje, »idi z Rabato, idi v Senjo, ali delaj samo, kakor ti bom veleval jaz — tu vešala — tam uskoški nož! Na, kukavica!« je zavrnil redovnik in mu vrgel mošnjo cekinov na tlak, »vzemi, hudobnež, niti republika ne plača bolje. Torej nož — ali vešala! A mene nisi videl!«

»Hvala Vam, ujec!« je pomrmral Antonio, in pobral mošnjo, »nisem Vas videl ni z jednim očesom! Lahko noč!«

A redovnik se je bil že zgubil. Nedaleč od samostana svetega

Pavla puščavnika je stala ob senjskem mestnem zidovju ozka, visoka hiša, iz sivega kamna, a nad hišnimi vratmi je bil vklesan v kamen grb knezov Posedaričev, nekdanjih Dalmatincev iz Posedarja, a sedaj senjskih veleposestnikov. V prvem nadstropju je stanoval knez Martin Posedarič, udovec s hčerko Klaro, v drugem nadstropju pa v skromni sobici njegova mati, gospa Lucija Posedarička, slepa, petinosemdesetletna starka. V sobici čisto po beljeni, ni bilo videti nikakega sijaja, niti gospostva. Na eni strani je bila čudna, trebušasta omara, vzdana morda pred stopetdesetimi leti v debel hišni zid. Za steklenimi okni omare si videl nekaj beneškega steklenega posodja, nekaj turških čašic, čudne starinske znamenitosti, in gotovo ji je bil te redke darove donesel preko morja v Senjo kateri Posedarič, bivši mornar pred mnogo in mnogo leti. Okoli zidov so stale jake skrinje, v katerih je čuvala stara gospa svojo obleko in peče, svoje djerdane (ovratnik, posut z biseri) in kožuh. Sredi sobe je stala velika miza, a v kotu postelja, ozka, dolga, visoka in jakih nog, pokrita s perzijskim pokrivalom. Na zidu si videl samo sliko čudodelne trsaške Matere Božje, pod katero je noč in dan brlela srebrna svetiljka, a ob njej je visela zelo nejasna podoba nekega trgovskega broda, pod katero je bilo zapisano

ime: »San Antonio di Padova, vasselto dei Possedari«. Ob sami postelji je na leseni stolici sedela slepa, grbasti starka. Podobna je bila bolj kamenitemu kipu, nego živemu stvoru. Črn, kratek, jopič, zapet s srebrnimi gumbi, v sredi širokih, pri kraju ozkih rokavov, črna svila na suknja je odevala sterkinu telo, a okolo vratu in glave ji je bil ometan snežnobel robec, izza katerega je gledal rjav razoran obraz s finimi nosnicami, tankimi upalimi ustnicami, velikimi temnimi — a otrplimi očmi, obraz je gledal izza robea, kakor stara slika iz sijajnega okvirja. Noge so ji počivale na preprogi v papučah iz rjave kože; ob strani ji je visela na pasu debela, srebrna verižica, a na njej nekoliko velikih ključev. S suhimi rokami je prebirala debele jagode svetega rožnega venca. Za koga je molila? Za ves rod, a največ za svojega Nikico. Saj moli že polnih dvajset let za Nikico, joče za njim, za svojim mlajšim sinom, da je celo oslepela od solza. Niko je odjadril z brodom po morju v Amsterdam, a od tam ni več glasu od njega. Starejši sin Martin ji pravi, da se Niko skoro povrne iz Genove; starka joče, moli in veruje in čaka Niko iz Genove, čaka dvajset let, dasi ve ves ostali svet, razun starke, da so Niko tuniški roparji že pred dvajsetimi leti pri Malti ubili.

(Dalje prih.)

*) Tako so se delale ovadbe proti nasprotnikom republike. Te ovadbe so metali v kamen vsekano žrelo v doževi palači. Še danes kažejo to ohranjeno zloglasno mesto.

Delavske knjižice
je izdala Katoliška knjigarna v Gorici. Cena 2 L za kos.

Važno.

Prosimo, da nam gg. duhovniki, učitelji, posestniki, in sploh kdor koli more, ponudijo cele ali delne letnike slovenskih časopisov proti dobri odškodnini. Ponudbe na uredništvo »Goriške Straže«.

Avtomobilska cesta.

Na Španskem so zgradili vzorno cesto, ki bo odprta samo za avtomobile. Dolga bo 162 milj in bo peljala od Madrida doli na jug do Valencije. Vlada ni za vzorno cesto nič prispevala; vzdrževati jo bodo morali avtomobilisti sami.

Mesto kardinalov.

Milan v zgornji Italiji je dal veliko število škofov. Vseh skupaj 33. Med temi sta tudi dva kardinala.

Nove orgle.

Kdor se zanima za orgle, ima sedaj najlepšo priliko, ker je postavljenih po deželi že precejšnje število novih orgel iz različnih tovarn. V Dornbergu je postavila nove orgle »Goriška tovarna orgel I. Kacin« s sledečo dispozicijo:

Manual: Principal 8'; Oktava 4'; Gamba 8'; Salicional 8'; Celeste 8'; Flavta 4'; Mikstura 3na.

Pedal: Subbas 16'; Oktavbas 8'.

Zveze: Oktavna v manualu. Pedalna z manualom.

Zbiralniki: p, mf, f, tutti, o.

Priproste, srednje velike orgle, ki bi pa zadostovale za vsako cerkev na deželi. Odgovarjajo popolnoma cerkveno-liturgičnim potrebam. Vsi izpomeni, ki odgovarjajo imenu so lepi sami zase in dobro intonirani, da se tudi lepo spajajo z drugimi; to je, z združitvijo (kombina-

cijo) dveh ali več registrov se na pravi zopet lepe, različne izpremenne. Miksture so tudi primerno menzurirane, da niso kričeče, tako da se doseže pri polnih orglah zares poln in lep orgelski ton. To je glavno, kar se zahteva od dobrih orgel glede izpremenov. Podrobnosti kakor, da gotove piščalke preveč ali premalo režejo itd., prepuščam tistim, ki iščejo dlako v jajcu.

Drugi zelo važen del orgel, igralnik, je zelo pripraven in odgovarja vsem zahtevam. Pnevmatični sistem omogoča lahko, hitro in popolnoma brezšumno odpiranje in zapiranje registrov. Pripravni so tudi zbiralniki, ki se nahajajo spredaj na manualu pod tipkami. Z majhnim pritiskom palca se doseže vse dinamične efekte. Z eno besedo: lahko igranje, tudi za najbolj prostega organista.

Imel sem priliko si ogledati tudi nove orgle v Vrtojbi, delo tvrdke V. Mascioni v Cuvio (Como) in v Štandrežu, delo tvrdke B. Zanin e figli v Camino di Codroipo. V teku enega popoldneva, v kratkih presledkih, sem slišal vse tri orgle. Najboljši vtis na me so napravile orgle v Dornbergu. Lepi posamezni izpomeni in posebno polne orgle s polnim, resnim orgelskim tonom. Razveselilo me je, ker je to delo »Goriške tovarne I. Kacin«. Smo lahko zadovoljni, da imamo v Gorici tako tovarno, ki je sedaj še izpopolnjena s tovarno kovinastih piščalk. Posebno ugodno je to za odjemalce orgel, ker si lahko ogledajo posamezne dele orgel, poskusijo piščalke in zberejo kar najbolj ugaja.

Orgle v Vrtojbi in Štandrežu so tudi zelo zanimive, točno izdelane, z lepimi izpomeni in mnogo večje, na dva manuala. Opisal jih bodem na tem mestu v eni prihodnjih števil.

E. Komel.

GOSPODARSTVO.

Izseljevanje v Avstralijo.

Marsikateri naš človek, ki ne najde kruha doma, misli na izselitev v Avstralijo. Kdor hoče iti v Avstralijo na delo, mora predložiti kr. prefekturi sledeče listine:

1. Prošnjo na kolekovanem papirju za 2 liri.
2. Koleke za 60 lir in dve fotografiji.
3. Potrdilo (nulla osta) občinskega načelnika.
4. Potrdilo občinskega načelnika, da je prosilec pravi kmet.
5. Kazenski list sodnije, ki ne sme biti starejši ko tri mesece.
6. Prevozno pogodbo s kako oblastveno priznano paroplovno družbo.
7. Delovno pogodbo s kako avstralsko firmo. Pogodbo mora potrditi pristojni italijanski konzulat v Avstraliji.
8. Kdor pravilne delovne pogodbe nima, mora položiti kavci-jo v znesku 6000 lir, ki se mu izplača, ko izstopi v Avstralijo na kopno.

Pripominjamo pa, da more kr. prefektura kljub vsem tem listinam odbiti prošnjo za potni list.

V eni prihodnjih števil prinese- mo pojasnila o delovnih razmerah v Avstraliji.

»Gospodarski list.

Izšla je januarska številka »Gospodarskega lista« s sledečo zanimivo vsebino: Beseda odličnega Italijana (D. Doktorič). Razširjen želodec pri prasiču in prežvekovalcih (dr. Ravnik). Kam gremo? P. Mlekarne. Preiskuševanje mleka (A. Pevc). Vpliv krme na mleko (inž. Pegan). Sadnemu drevju škodljive žuželke pozimi. Lacrimae Christi — Kristusove solze. Rjave nje vina. Gnitje krompirja (inž. Pegan). Gnojenje s kalijem. G. Gnojenje cvetlic. Mlekarne in davki. Mrtva roka in zadruga (D. Dok-

torič). Novi trgovski zakoni. Kje ste možje? Vprašanja denarja in naše zadruga (D. Doktorič). Nekaj nasvetov novim zadrugam. Po občnem zboru. Čebelna družina — matica — čebele — troti (P. Angelus). Prepovedan uvoz čebel. Tržni pregled. Ali lahko povzroči kislo zelje obolenje prasiča? Kako uničujem živalice, ki se zaredijo v vodnjaku? Kako naj krmim kravo, da bo dala bolj tolsto mleko? Kateri prah naj trosim po travniku, beli ali črni? Koliko kalijeve soli potrosim po vinogradu, koliko za krompir? Razen tega je v listu še precej zanimivega drobiža.

Vsa ta bogata vsebina stane eno samo lro, naročnina za celo leto dvanajst lir.

Koliko dobrih gospodarskih člankov, koliko zanimivih gospodarskih novic, koliko dobrih nasvetov prinese Gospodarski list v enem letu, za tako majhno svoto. Vsi na predni gospodariji, vsi naši zavedni fantje, vsi brez izjeme bi morali naročiti Gospodarski list.

Kdor želi naročiti list ali kdor želi prvo številko na ogled, naj piše dopisnico na Upravo »Gospodarskega lista«, Gorizia, Corso Verdi št. 37 I.

Tržne cene

dne 18. januarja 1927.

Česnik kg L 2.80—3.50; kapus kisli L 1.40—1.60; cvetača L 1.60 do 1.80; brokoli L 1.20—1.80; korenje L 1—1.20; čebula L 0.80—1; fižol L 2.40—2.60; koks L 2.80—3.20; janež L 1.80—2.20; endivija L 3—4; krompir L 0.70—0.80; peteršilj L 1—1.20; repa L 0.50—0.60; repa kislja L 1 do 1.20; radič L 1.50—1.80; radič rdeč L 3—4; špinača L 3—3.20; zelena (šelna) L 1.20—1.40; motovilec (aradilut) L 3.50—4; vrzote L 0.70—0.90; pomaranče kos L 0.15—0.20; rožiči kg L 1.60—1.80; kostanj L 1.80—2; suhe fige L 2.20—3; limoni kos L

0.15—0.20; jabolka kg L 2.60 do 5; maroni L 3—3.20; orehi L 6—7; lešniki L 10—12; hruške L 5—6; suhe češplje L 4—5; maslo L 17—19; presno L 19—22; mleko liter L 1 do 1.20; med kg L 10—11; med trčan L 11—12; smetana sladka L 10—11; smetana kislja L 10—11; jajca kos L 0.60—0.80; seno kvintal L 30—35; slama L 22—24.

Iz širokega sveta.

Stresemann poje drugi tenor.

O politiki nemškega zunanjega ministra Stresemanna dosti vemo. Ne zna se pa, da je Stresemann dober pevec, in sicer poje drugi tenor. Že 25 let je član pevskega društva »Liedertafel« v Draždanih, ki ga je oni dan izbralo za svojega častnega člana.

Kinematografski požar.

V mestu Montrealu v Kanadi je izbruhnil grozen požar v mestnem kinu. Ko je bil dan znak, da je ogenj, je vse drlo ko brezumno proti izhodu. Nastala je taka panika, da se je galerija posula na spodnje vrste. Izpod ruševin so izlekli 77 mrtvih in veliko ranjenih. Večinoma so to otroci do petnajstih let.

Angleški prijatelji.

Angleški finančni minister Churchill je prišel na jug na počitnice. Listi so pred njegovim potovanjem pisali, da se bodo važne politične reči sklepale v Rimu. Angleški lord pa je prosil rimsko policijo za dovoljenje, da sme — fotografirati rimske znamenitosti, nato je šel na angleško poslaništvo h kosilu, na katero je bil povabljen tudi prvi minister.

Ali ste že obnovili naročnino za „Goriško Stražo“?

Storite to čimprej, da „Goriška Pratika“ ne bo pošla. Zavedajte se, da se armada okrog „Straže“ veselo in pogumno množi! Kdor se sam odmika ali odteguje druge od te nezlomljive vojske, ne kaže biti zaveden goriški Slovenec in umen gospodar.

Kaj je novega na deželi?

Braniška dolina.

Pretekli četrtek je pretresla grozna novica Branico in vso Vipavsko dolino ter kraško planoto: zopet roparski umor. V kratkem času je bil to že tretji umor poleg številnih drugih napadov in zločinov. Ljudstvo je bilo zbegano in vse preplašeno. Ko se je v petek raznesla novica, da sta roparja aratirana, se je vsemu prebivalstvu odvalil težak kamen od srca. Žrtev tega zadnjega umora je postal 60-letni posestnik Ivan Rehar iz Dolnje Branice. Svoja nečloveška morilca je prejšnji večer sprejel pod streho. Tako sta lopova zvedela, da misli iti Rehar drugo jutro z vlakom v Gorico na semenj po kupčiji. Zapustila sta gostoljubno prenočišče pred gospodarjem in sta ga počakala v zasedi ob cesti, ki pelje proti Rihembergu ter mu hladnokrvno s strelom iz revolverja razbila črepinjo. Ko sta ga še oropala, sta ga pustila v mlaki krvi in sta zbežala. Toda po kratkih urah sta padla v roke pravice in pod silo dokazov priznala grozni umor in še več drugih temnih hudodelstev. Sedaj čakata v goriških zaporih na zasluženost kazni. Lopova se imenujeta: Novak Franc, star 59 let, bivajoč pred časom v Trstu, in Mamilovič Franc, star 26 let, iz Slivjav Istri.

Gradno v Brdih.

Ob cerkvenem shodu na dan novega leta so bili mnogi iz sosednjih

Nekdanja princezinja...

V Ameriki živi skromna trgovska družina Neumann. Gospa Neumannova je prava krasotica in izredno finega obnašanja. Šele pred nedavnim časom se je zvedelo, da je ona bivša nemška princezinja Avgusta Viljemina.

Sleparsko odlikovanje.

Uradni dopisni urad »Agenzia Stefani« poroča, kako je neki komendator Bhoi dobil sleparskim potom visoko odlikovanje velikega častnika reda italijanske krone. Preskrbela sta mu ga brata Bitetti iz Milana. Kasneje je preiskava pokazala, da je v celo zadevščino zapletenih še par visokih uradnikov.

Čez pet kontinentov.

Italijanski zrakoplovci so zelo ponosni na svojega slovitega letalca De Pineda, ki je pred letom dni letel po zraku iz Rima v Tokio na Japonskem. Ta drzni zračni mož se namerava v februarju dvigniti na polet preko obeh Amerik, Afrike, Evrope in Azije.

Brž, da ne bo prepozno!

Precej jih že ve, toda ne še vsi, da bo priljubljeni »Naš Čolnič« letos postal bolj družinski list. Pri našal bo skoz celo leto prelepo domačo povest, ki jo je za »Čolnič« napisal priznani slovenski pripovednik. Povest se godi sredi Vipavske doline v Dornbergu, v romantičnem Peklu in tam okoli. Brali jo pa bodo s pravim vžitkom tudi naši Brici ali Gorjani, ker je temeljna misel za vse enake važnosti. Naslov te domače povesti je »Zvednik«. Že samo ta povest je vredna tiste bore naročnine, ki jo izdaste za »Naš Čolnič«. Koliko bo pa še druge zanimive vsebine!

Renče.

Od 12. do 19. decembra l. l. smo imeli pri nas misjon. Vsak večer smo slišali pridige: Mlado in staro — kdor je le mogel je prihitel, da sliši božjo besedo — četudi se ga ni oprijela.

26. m. m. je tukajšnje prosvetno društvo »Iskra« imelo veselico, 31. pa Silvestrov večer. Igralci so bili na splošno pohvaljeni. Tudi dvorana je bila dobro napolnjena. Pa čujte kaj se je zgodilo potem: Po končani prireditvi stopi na oder predsednik prosvetnega društva in prosi, naj člani in članice gredo mirno domov. Potem se je pa zbrala iz Renč in bližnjih vasi družba fantov, si najela dvorano, godbo in začel se je — ples. Vprašal sem fante ali imate dovoljenje? Odgovor: »Ni treba...« Gosp. poteštat, ali boste res dovolil, da bodo v Renčah udarjali na te strune?

Za Silvestrov večer je bilo ravno isto. V eni dvorani je prosvetno dr. priredilo zabavo z burkami, petjem itd., v drugi je bil pa ples; tja do poznega jutra se je plesalo, norelo in vrtelo...

Mladina! Ali je res potrebno, da takoj za misijonom uganjate pusta, da s tem delate Renčam samo sramoto? Ali je bilo res potrebno, da se je poleg prosvetne prireditve vršil v drugi dvorani ples? — Ako ne morete sami presoditi, naj sodi pa javnost!

Opazovalec.

Sempas.

Čudno je postalo zadnje čase v naši občini. Gotovi ljudje so se začeli ogrinjati v raztrgane plašče, da se sebe skrijejo in druge tem lažje napadejo in jim mečejo polena pod noge. — Posebno so se spravili nekateri, ne vsi Ozeljanci! — na našega pismonošo Krašana, odličnega fanta, čes, da ne nosi redno pošte. Niso pa pomislili, da je včasih krivda tudi kje drugje. Menda bo zdaj boljše, ker se je g. Krašan odpovedal svoji ne prav rožnati službi. Po potrebi bomo tiste, ki z gago delajo še razkrinkali.

Še lepše so se pa postavili tisti možaki, ki so poprej piskali na vse drugačne piščalke, oni dan so pa šli tožiti kar k orožnikom g. Peršiča Alojzija, obče spoštovano osebo, da je agitiral proti liktorskemu posojilu. Bivši rdeči gospodje so mislili, da se ga bodo na ta način najlažje znebili. Pred orožniškim brigadirjem se je pa izkazalo, da oni možaki ne znajo le prav spretno barve skrivati, ampak se po potrebi tudi prav spretno zlagati.

Tako vidite, g. urednik, se dela pri nas za složnost v občini. Pa jim bo že prešlo zgagarjem. Občinar.

Ledine

Menda so bili mnogi bravci Goriške Straže radovedni, kdo bo tako srečen, da bo dobil 1000 lir v srečki Mohorjeve družbe. Za letos je bila na vrsti ledinska župnija. Srečko 4000 št. 01851 je dobil v koledarju France Rupnik iz Ledin, št. 23. Nemara da bo iz hvaležnosti celo življenje vesten ud družbe sv. Mohorja. — Bivša poslovodkinja ledinske zadrage je otvorila samostojno trgovino pri Lavru. Ali bo mo živeli bolj poceni pri dveh trgovinah? Da bi se vsaj zadržniki zavedali pomena zadrage! — Sreča, da je občina spodnjo rajdo in most v Špehovi grapi pravočasno popravila, sicer bi bil dovoz živil v tem snegu zelo težaven in drag.

* * *

Kar trije pogrebi so bili že letos v ledinski župniji. 6. januarja je zadel 13 letno Ivanko Bezeljak iz Idrške mrtvoud. — Bila je pri sedu in kar nenadoma je začutila slabost, se onesvestila in ni več spregovorila — 13. t. m. je bil pogreb posestnika Josipa Čadeža ml. (Trepala). Smrti tako mladega gospodarja je kriva največ vojska, v kateri je bil pokojni večkrat njen. Tudi kal sušice je prinesel od vojakov. Na pogreb je prišlo izredno veliko ljudi iz domače in iz sosednjih župnij. Bil je vesten član gasilnega društva, za kar mu je društvo tudi pri pogrebu izkazalo hvaležnost. — Devet dni pred njim je umrla njegova najmlajša hči Ivanka. Sorodnikom daj tolažbe Gospod življenja in smrti. — Na Razpotju tako potrebna žaga, ki je vsled razdrte ceste na Idrijo 3 mesece počivala, je zopet v obratu.

Vrabče.

Cerkveni pevci na Vrabčah prirede dne 23. januarja ob treh popoldne prireditve z nastopnim sporedom: 1. Nagovor; 2. O mia Patria (ital. deklamacija); 3. Hišica očetova, petje; 4. Kmetski hiši, deklamacija; 5. Tri sestre, igra; 6. Večernica, petje; 7. Trije tički, igra. Udeležite se v obilnem številu.

Kamnje.

(Gibanje duš.) Pravijo, da bo kmalu konec sveta, pa ga še ne bo. Naš rod je čil in jak! Rojenih je bilo v minulemu letu celih 660 otrok manj za eno ničlo, umrlo pa jih je

36 brez ničle. Med rajnimi je mož cerkveni ključar, blagega značaja in spomina: France Grželj (Gričov) in Marta Kandus, stara, a do zadnjega vedra mežnarca, kojih petero otrok išče srečo v novi ameriški domovini. Da, kmalu bo tam petina kamenskih faranov naseljena, živ dokaz, kako bridka in trpka so jim postala domača tla. Mladini ni mari dosti za ženitev, deset parov, to jim je čisto dovolj. Zato pa se je versko življenje tembolj povzdignilo: okrog devet tisoč sv. obhajil, ni preveč, pa tudi ne malo! Pa kaj da ne bi radi hodili v cerkev, saj je nova in okusno lepa, da hočeš — nočeš povzdigne duha k Bogu. — Šibko je bolj in bolj društveno življenje. Pač ni več tistega, prejšnjega, prostega poleta, ki društvu nudi pravega razmaha in razvedrila. Ni poročnikov, ne vojakov... Otale so nam le še lepo ubrane pesnice, kakor smo jih slišali pevati v mrzlih, božičnih praznikih. Nekaterim prinašaja ti prazniki mir in srečo že na zemlji, a nam jo bodo šele v — grobu. Toda ne klonite glave! Iz groba nam bo vzkliklo novo — življenje, kar nas edino še tolaži v tugi in revli!

Idrija.

»Pogrebno društvo sv. Jožefa«, ta zelo koristna ustanova, bo imelo dne 23. januarja ob 9. uri popoldne svoj redni letni občni zbor v dvorani hotela »Didi«. Pomoč, ki jo društvo v izdatni meri nudi svojim umrlih članov, naj privede čim največje število udeležnikov na občni zbor.

Slap ob Idriji.

Iz bele Ljubljane je prispela tužna vest, da je po par mesečni težki bolezni izdihnil občeznani trgovec Matija Hvala, v starosti 72 let. — Pokojnik je imel pred vojno na Slapu veliko trgovino, kjer si dobil karkoli si rabil. Ravno tako je bilo postreženo v gostilni z dobrim in cenim blagom. Zato ni čudno, da je bil znan po vsem Tolminskem, zlasti pa v Idrijski dolini in Slapskih hribih. — Par let pred svetovno vojno, je odšel v Ljubljano, — vsled neprijetnosti v domačem kraju, kjer je kot trgovec posloval, dokler ga ni poklicala božja poslanka. Umrl je 7. t. m. Pogreb se je vršil v nedeljo dne 9. t. m. ob obilni udeležbi ljudstva, kar je pričalo, da je bil visoko cenjen in spoštovan v ljubljanskem krogu. — Gotovo je imel tudi pri nas prijateljev, ki se bodo ob žalostni vesti spominjali nanj. Zlasti pa priporočamo, da se ga spominjajo v molitvi. Žalujočemu sinu in hčeri, želimo božje tolažbe, pokojniku pa bodi Bog milostiv!

Darovi.

Za »Alozijiševščice«: Gdč. Gabršček Katarina, služabnica v Gorici 15 L. — Prisrčna hvala!

Za »Slovensko sirotišče«: P. n. g. župnik Oskar Pahor preplačilo za »Trojni cvet« 13 L; S. G. 20 L; p. n. Katarina Gabršček v Gorici 15 L; preplačila za »Trojni cvet«: p. n. Jos. Vidav 3 L; Ivan Dolenc, Trnovo 2.80 L; Martin Hvala, Gorica 5 L; občina Sv. Lucija ob Soči 175 L; N. N. 6 L. — Bog poplačaj!

Kmetijsko — mlekarska zadruga v Ročinju bo imela dne 30. januarja t. l. ob 14. uri popoldne svoj stanek, h kateremu ste vabljeni vsi člani polnoštevilno. Zdrav! Odbor.

AKO ŠE NISI POKUSIL

testenin in PEKATET, kupi jih. Zanesljivo prave so le v pol in 1 kg zavojih z gornjo znamko. So izvrstna, nedosežna jed.

Urnik vlakov v Gorici.

Glavni (južni) kolodvor.

Prihod iz Vidma: potniški vlak ob 6.02; brzi 7.51; dir. 9.41; 12.54; brzi 16.14; potn. 18.16; dir. 18.41; brzi 21.03.

Iz Trsta: brzi ob 7.18; dir. 8.12; brzi 10.32; dir. 14.23; dir. 16.22; dir. 19.01; potn. 21.12.

Iz Ajdovščine: mešani ob 6.00; meš. 12.32; potn. 18.30.

Odhod v Videm: potn. ob 6.06; brzi 7.22; dir. 8.15; brzi 10.25; brzi 14.28; dir. 16.27; dir. 19.10; potn. 21.20.

V Trst: potn. ob 6.08; brzi 7.29; dir. 10.15; dir. 13.02; brzi 16.23; dir. 18.42; brzi 21.13.

V Ajdovščino: meš. ob 7.57; potn. 13.05; meš. 19.35.

Severni kolodvor (na Blančah).

Prihod iz Podbrda: potn. ob 6.40; dir. 10.01; brzi 13.22; potn. 18.40; dir. 20.55.

Iz Trsta: dir. ob 7.48; potn. 8.47; brzi 14.03; dir. 19.14; potn. 20.40.

Odhod v Podbrdo: dir. ob 7.56; potn. 8.53; brzi 14.08; potn. 17.10; dir. 19.22.

V Trst: potn. ob 5.17; dir. 10.09; brzi 13.30; potn. 19.21; dir. 21.03.

Izrežite in prilepiti!

Gostilna - - Pivovarna

»AL MONTE«

Videm — Via Mercato vecchio 17.

Domača kuhinja, prvovrstna vina, pivo Dreher. Cene zmerne. Novi lastnik: Gino Dalla Mura.

Na prodaj je ameriški harmonij »Packart« z 18 registri v najboljšem stanju. Pogoji ugodni radi selitve. Naslov pri upravi.

Gospodarsko društvo v Renčah razpisuje službo poslovodje za trgovino jestvin s primerno kavcijo. Plača po dogovoru.

Prodajam nov, lahek voz z »lojtercami«, za težo 1200 kg. Naslov po ve uprava.

NAŠA VINA, dobra, po nizkih cenah, tudi v manjših količinah; marsalo, vermut, grenčice, žganje, vinski jesih itd. prodaja trgovina v ulici Ascoli št. 31 (na vogalu trga Korenj, de Amicis).

ZOBOZDRAVNIŠKI ATELJE ROBERT BERKA

Gorica, sedaj Corso Verdi 36.

Laboratorij otvoren že leta 1918. Sprejema od 9. do 12. in od 2. do 6., ob nedeljah in praznikih od 9.—12.

PAVŠIČ TEREZIJA

GORICA - RAŠTELJ 37
POD OBOKI

Trgovina rakev in vseh potrebščin za pogrebe s prvovrstnim blagom, umetnih vencev s koralami, cvetic za cerkev, poroke i. t. d.

Sveče na debelo in na drobno.

Cena rakev I. vrsta = L 120.—
II. " = " 85.—
III. " = " 70.—

Konkurenca izključena

Postrežba točna!

Vstop prost brez obveznosti nakupa!

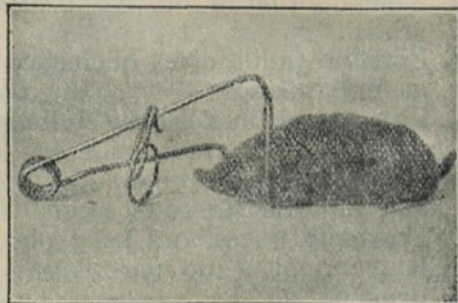
Krtove kože

kupuje

W. Windspach

Gorica - Via Carducci 6

Na željo daja pojasnila in preskrbuje pasti.

Teod. Hribar (nasl.) - Gorica CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)

Velika zaloga češkega platna iz znane tovarne Regenchert & Raymann, vsakovrstno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega suknja. Blago solidno! Cene zmerne!

Plačam najvišje cene za kože lisic, podlasic, kun, zajcev, mačk, krtov, veveric, jazbecov itd. itd.

Prodajam PASTI in POSEBNO MESO za lov na divjačino.

Delavnica za strojenje in barvanje

Nihče nima pravice kupovati zame

WALTER WINDSPACH

GORICA - Via Carducci 6 - GORICA

Pozor na izpremenjeni naslov!

